

РЕШЕНИЕ

№ 6789

гр. София, 19.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в публично заседание на 03.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **10551** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно -процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на А. М. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] чрез пълномощник адв. Г. М. /САК/ с адрес на кантора [населено място], [улица], ет.1, оф.3 срещу ЗППАМ № 229з-1646/18.09.2025 г., издадена от полицейски инспектор при СДВР, РУ 05-СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“ на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, като в жалбата е обективизирано искане за спиране на предварителното изпълнение на ЗППАМ.
С Определение №33625/15.10.2025г съдът е отхвърлил искането на А. И. за спиране на предварителното изпълнение на ЗППАМ №229з-1646/18.09.2025г. Срещу определението е депозирана частна жалба, като поради неизпълнение на указанията за отстраняване нередовности по частната жалба, дадени с Разпореждане №35607/29.10.2025г, частната жалба е върната с Определение №39311/26.11.2025г. Последното е влязло в сила на 16.12.2025г.
В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон. Според жалбоподателя, възприетата от административния орган фактическа обстановка не отговаря на действителната такава. Сочи се, че не са налице основанията за издаването на ЗПАМ. Нарушено е правото на адресата да разбере за какво нарушение се налага въпросната ПАМ, тъй като не е отразено заявлението на жалбоподател, че иска да се възползва от правото да даде кръвна проба за изследване, която да установи достоверен резултат. Счита, че в акта са посочени всички хипотези на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП без посочване конкретната приложима в случая, поради което отново е препятствано

правото му на защита. Намира, че наложената ПАМ не съответства на целта на закона. Иска се отмяна на наложената принудителна мярка. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява, не се представлява.

Ответникът – полицейски инспектор в ООР, Група ОП сектор в 05 РУ при СДВР Б. К. Г., редовно уведомен, не се явява, не се представлява. В писмени бележки от 27.01.2026г процесуален представител на ответника гл.юрк. К. Г. оспорва жалбата, излага аргументи по същество, като се иска отхвърляне на оспорването. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 67-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед №229з-1646/18.09.2025 г. по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор при СДВР, РУ 05-СДВР спрямо жалбоподателя била приложена принудителна административна мярка по чл.171, ал.1, т.1, б.б от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС №[ЕИК], но не повече от осемнадесет месеца, считано от датата на отнемане.

В заповедта е посочено, че против А. М. И. е съставен АУАН №ГА 4289055 от 18.09.2025г, за това, че на 18.09.2025г около 20:56 ч в [населено място], ул. Т. Кукли с посока на движение от ул. Г. К. кум ул. Х. С. управлява лек автомобил О. А. с рег [рег.номер на МПС] , собственост на Р. И. И. с ЕГН [ЕГН]. Автомобилът е спрял за проверка на [улица]. Водачът е бил във видимо неадекватно състояние с разширени зеници. Същият е изпробван с техническо средство алкотест дрегер 7510 ARBB0002 в 20:19часа, проба номер 02618 отчела отрицателен резултат 0,32 промила на хиляда. Водачът категорично е отказал да бъде изпробван с техническо средство Д. Тест 5000 за употреба на наркотични вещества и техните аналози. Същият е уведомен за започване на ПАМ по чл.181, т.1 ЗДвП. В АУАН изрично е посочено, че водачът е нарушил разпоредбата на чл.174,ал.3, пр.2 ЗДв-който не е участвал в ПТП и отказва да му бъде извършена проверка с Тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за хим.токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Актът е предявен и връчен на нарушителя в условията на чл.43, ал.2 от ЗАНН.

На водача е издаден Талон за медицинско изследване № 0174863 за ВМА и седем броя стикери с номер А110547. В талона за медицинско изследване изрично е отбелязано, че жалбоподател следва да се яви във ВМА до 40 минути от връчването на талона. Т. е връчен на 18.09.2025г в 21:50часа

Към преписката е приложен цитираният АУАН, а в оспорената заповед е изложена фактическа обстановка чрез препращане към установеното в АУАН с посочване на номер и дата на последния. Съгласно ЗППАМ водачът А. М. И. е управлявал МПС О. А. с табели рег [рег.номер на МПС] в [населено място] с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване, от което издателят на ПАМ е намерил, че са налице материално-правните предпоставки на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП за прилагане на принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС. С оглед горното на основание чл.22 ЗАНН, във връзка с чл.171, т.1, б. „б“ о ЗДвП на А. И. е наложена

ПАМ временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. На основание чл.172, ал.2, т.3 ЗДвП е отнето свидетелство за управление на МПС №286192310. Заповедта е връчена на И. на 18.09.2025г.

Като доказателства по делото са представени - Докладна записка от Д. С. И. и Б. К. Г. – полицаи в 1-ви взвод, гр. „ООР“ с-р „ОП“ при 05 РУ СДВР, изготвена във връзка установното нарушение, протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични, или упойващи вещества от 18.09.2025 г., от който е видно, че А. М. И. отказва да даде проба за наркотични вещества и техните аналози, талон за изследване № 0174863 от 18.09.2025 г. за ВМА, Протокол за извършена проверка на лични вещи, превозни средства, кораби, въздухоплавателни средства, контейнери и на вещите, превозвани в тях от 18.09.2025г, справка картон на водача, заповеди за компетентност на органа, издал оспорения акт.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл.171, т.1, б.„б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

По делото е представена заповед № 513з-6400/07.07.2023 г., с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР. Представена е и заповед №8121з-1632/02.12.21г, издадена от Министъра на МВР, с която определя служби за контрол по ЗДвП и определя длъжностни лица от МВР да издават фишове за налагане на глоби, да съставят АУАН, да издават НП, да ползват технически средства и системи за измервания контрол, и да осъществяват контролна дейност по ЗДвП.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Заповедта е обективирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, като се е позовал на съставения АУАН серия GA4289055 от 8.09.2025г. че водачът на л.а. О. А. рег. [рег.номер на МПС] , А. М. И., е

отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употреба на наркотични вещества, или техни анализи, с което е нарушил чл. 174, ал.3, пр.2 от ЗДвП. Неоснователни са твърденията, че на жалбоподател е нарушено правото на защита, тъй като в ЗППАМ са посочени всички основания за налагане на ПАМ, съдържащи се в разпоредбата на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Освен от съдържанието на съставения и връчен му АУАН, съгласно който е извършил нарушение на чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП, на жалбоподател е връчен и талон за изследване №0174863/18.09.2025г, следователно жалбоподател е бил запознат за какво нарушение му е издадена процесната ЗППАМ – в талона е посочено, че лицето е отказало проба с Д. тест 5000 ARRMM-0035.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни анализи, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Допълнено е, че при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

От събраните писмени доказателства безспорно се установява, че И. е управлявал МПС, собственост на Р. И.. От доказателствата, в частност съставеният АУАН с доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, се установява и наличието на втората предпоставка – същият е отказал да даде качествена проба с техническо средство, както и не е дал кръвна проба.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

Наличието на отказ да се направи проба, се установява и от отразеното в АУАН нарушение, извършено от И., на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, предвиждащ административно наказание за водач, който откаже да бъде изпробван за наркотични вещества или техни анализи с техническо средство, а както бе посочено АУАН има обвързваща доказателствена сила съгл. чл.189, ал.2 от ЗДвП. Неоснователно в жалбата се твърди, че не е отразено обстоятелството, че жалбоподател е искал да даде кръвна проба за изследване, която да установи достоверен резултат. Видно от писмените доказателства в административната преписка в талона за изследване жалбоподател изрично е подписал, че желае да бъде изследван чрез медицинско и химическо изследване, като същият е бил уведомен, че трябва да се яви във ВМА до 40 минути от връчването на талона, който е удостоверил с подписа си, че талонът му е връчен на 18.09.2025г в 21:50 часа. В жалбата не се твърди, нито се установява от писмените доказателства по делото, че жалбоподател се е явил във ВМА в посочения в талона срок и съответно, че е бил изследван за установяване концентрация на алкохол в кръвта и установяване употребата на наркотични вещества или техни анализи.

Представените с административната преписка писмени доказателства, обсъдени по-горе, водят до извод за наличие на предпоставките на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, поради което същата се явява законосъобразно наложена. Заповедта е мотивирана, като съгл. ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката. При това положение

съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Следва да се посочи, че административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие „до решаване на въпроса за отговорността“ на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

По изложените съображения съдът счита, че жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение не основани чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 ЗПП, вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 102,26 евро /200 лв./

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 67-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. И., [ЕГН], от [населено място], чрез адв.Г. М., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) №229з-1646/18.09.2025 г. по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП, издадена от Б. К. Г. – полицейски инспектор в група ООР, сектор „Охранителна полиция“ при 05 РУ -СДВР.

ОСЪЖДА А. М. И., [ЕГН], от [населено място], да заплати на СДВР сумата от 102,26 евро /сто и две евро и двадесет и шест евроцента/ юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: